REALIZĂRILE RODNICE ALE ANULUI POST-OLIMPIC, PREMISA NOILOR PERFORMANȚE SPORTIVE ROMÂNEȘTI

Și în acest an, pe care îl încheiem împreună cu cei dragi în jurul pomului de iarnă împodobit sărbătorește, au fost multe zilele și nopțile cînd am așteptat, cu interes și emoție, lîngă telefon sau telex, veștile de la trimișii noștri sau de la agențiile internaționale de presă. Și multe au fost zilele și nopțile cînd am aflat că minunații noștri sportivi, purtători vrednici ai tricolorului patriei iubite, au obținut performanțe de răsunet. Ca de fiecare dată în asemenea fericite ocazii pentru noi, mașinile de scris au prins să țăcăne frenetic, spre tipografie au zburat cronicile și reportajele și nu puține au fost situațiile cînd ediții gata încheiate au fost desfăcute în grabă și repaginate, pentru a înfățișa cum se cuvine succesele sportivilor români în mari întreceri ale lumii.

Reluăm cîteva momente dintre cele mai semnificative, evocarea în aceste zile de bilanț neputînd avea încărcătura emoțională din zilele acelea fierbinți, dar dorind să se constituie într-o cronică a anului sportiv 1985.

Noi confirmări, noi afirmări

Desigur, am fi evocat bucuroși toate momentele de reală satisfacție pe care sportul românesc le-a oferit în a-

Doina Melinte

nul care se încheie, dar numai numele celor ce le-au realizat și ramura sau proba sportivă necesită foarte mult spațiu. Așa că vom puncta numai cîteva, la o alegere care nu se vrea exhaustivă, fiecare iubitor al sportului putînd face — din unghiuri diferite, pe baza propriilor preferințe — multe altele.

Jocurile Mondiale de atletism. Paris-Bercy. Trei atlete — deci fetele continuă să domine la noi „sportul nr. 1" — urcă pe podium. **Cristieana Cojocaru** — titlul mondial și medalia de aur la 800 m, avînd în stînga ei, pe treapta a III-a, pe **Maria Simeanu**. La 1500 m medalie de argint pentru **Fița Lovin**, pe care doar o sutime de secundă (ce înseamnă o sutime de secundă ?!) a despărțit-o de medalia de aur. Așadar, iată că româncele confirmă performanțele (se poate spune supremația) în probele de semifond și fond, dovedite și în anul anterior, la Jocurile Olimpice de la Los Angeles. Peste două luni, la **„europenele" de sală de la Atena**, semifondul românesc este — într-o companie valoroasă — din nou la înălțime. Pe primul loc de această dată la 800 m **Ella Kovacs, Cristieana Cojocaru** pe poziția a III-a, în timp ce **Petru Drăgoescu** ocupă un merituos și dătător de speranțe loc secund. Triumf și la 1500 m: **Doina Melinte**, campioana olimpică, pe cea mai înaltă treaptă, urmată de neobosita **Fița Lovin.** Ca și la alte întreceri importante, desfășurate între timp, atletele noastre au un cuvînt greu de spus, constant, lună de lună, ceea ce — să recunoaștem — nu e la îndemîna oricui.

În mai, la Leipzig, așa cum ne-au obișnuit de mult, elevii antrenorilor Ion Corneanu și Ion Cernea, **luptătorii de la greco-romane**, cîștigă la **„europene"** un titlu prin mereu tînărul **Ștefan Rusu**, 3 medalii de argint — **Ștefan Negrișan, Nicolae Zamfir** și **Ilie Matei** — și una de bronz, **Sorin Herțea**, acestea din urmă promisiuni ferme pentru noi performanțe de primă mărime în viitorul apropiat. La **„mondialele"** din **Norvegia** marele campion va fi, dintre români, Ștefan Negrișan, în timp ce **Ștefan Rusu** și **Ion Grigoraș** vor cîștiga „argintul", iar **Mihai Cișmaș** și **Gheorghe Savu** „bronzul".

Nivelul întrecerilor și valoarea rezultatelor la **campionatele mondiale (și europene) de haltere** sînt binecunoscute. Într-un sport în care e greu de răzbătut printre vestiții campioni bulgari, sovietici și din alte țări, iată că românii se impun din nou, prin **Nicu Vlad**, vicecampion mondial în Suedia și dublu campion continental la Katowice. **Andrei Socaci** — campion mondial la stilul smuls, **Teodor Iacob**, medalie de bronz la „europene". Deocamdată. Este rezultatul sutelor de ore de antrenament, cu nu puține zile în care se ridică, lucru devenit firesc, mii de tone, aproape un vagon!

De ani de zile **canotajul nostru feminin** strălucește la **„mondiale".** Așa a fost și la Hazewinkel (Belgia), unde fetele noastre au realizat o frumoasă salbă de medalii: una de aur, prin echipajul de 2 rame **(Elena Florea — Rodica Arba)**, 4 de argint (schifistele **Valeria Răcilă** și **Maria Macoviciuc, Elisabeta Oleniuc — Marioara Popescu**, la 2 vîsle și echipajul de 4+1 rame) și 2 de bronz. Splendid „spirit de echipă", admirabilă consecvență în ierarhia mondială! Să reținem și „argintul" băieților la „2+1" și să trecem la un alt moment drag inimilor noastre...

Nicu Vlad

Permanențe...

...Iată, anul 1985 confirmă valori consacrate și afirmă noi valori în gimnastica noastră feminină. Așa cum se face an de an. Nu întîmplarea, nu

Corneliu Ion

conjunctura, nu excepția, ci vitalitatea școlii românești de gimnastică, un larg activ de tehnicieni capabili, începînd cu cei din grădinițe și școli, căutătorii neobosiți ai unor veritabile diamante care, șlefuite cu trudă, migală și pricepere, într-un timp relativ scurt, prin cîteva centre de mare performanță, ajung să sclipească pe firmamentul acestui sport al grației, al gingășiei, al bucuriei zborului înfrîngînd parcă forța gravitației, dar care se întemeiază pe multă, foarte multă trudă. La **Montreal**, acolo unde **Nadia Comăneci** avea să devină steaua stelelor, inegalabila gimnastă a lumii, simbolul talentului și perfecțiunii, un nou talent de marcă se afirmă: **Daniela Silivaș**, noua noastră campioană mondială. Alături de ea, cu două medalii de argint, **Ecaterina Szabo**, care parcă și-a prelungit elanul cu un pas, ca de pe treapta a doua a podiumului să ajungă din nou pe primul loc, unde a fost de atîtea ori. Ca și echipa, masiv întinerită.

Ecaterina Szabo

Dar anul 1985 a însemnat și „anul **tirului** românesc". Pentru că, așa cum știm, la „europenele" din Iugoslavia, individual sau pe echipe, românii revin în frunte prin următorii campioni europeni: marele sportiv, multiplu campion **Corneliu Ion, Liviu Stan, Silvia Kaposztay**, echipele feminină și masculină de pistol sport, respectiv liber. Pe a doua treaptă — **Sorin Babii** și echipele masculine de pistol viteză și pușcă liberă, iar pe cea de a treia — echipa de pușcașe.

Un succes reconfortant, poziții recucerite și dătătoare de speranțe în performanțe și mai valoroase.

Elena Florea — Rodica Arba

În Anul Internațional al Tineretului, cele 21 de medalii de la Kobe

În „Țara soarelui răsare", între 24 august și 4 septembrie soarele a răsărit pentru tînăra generație, la **Kobe** desfășurîndu-se cea de a 13-a ediție a **Jocurilor Mondiale Universitare.** Un soare care se vrea ocrotit de căldura umană a grijii pentru destinul planetei și întregii omeniri, pentru a-și putea purta drumul între răsărit și apus fără amenințarea ciupercii nucleare! Iată de ce deviza **„Participare, Dezvoltare, Pace"** a **Anului Internațional al Tineretului**, sub care s-a desfășurat și ampla întrecere sportivă a tineretului studios în lumea întreagă, a avut în Japonia un conținut deplin, iar pentru delegația României (țara noastră avînd această generoasă inițiativă constructivă în organismele comunității internaționale) a însemnat un succes de prestigiu, pe măsura tradiției participării sale la J.M.U. Și, fapt simbolic în acest sens, port-drapelul delegației noastre a fost la Kobe atletul **Dumitru Negoiță**, cel care avea să devină campion mondial universitar la aruncarea suliței.

Cu ce putea începe marea întrecere din Japonia, dacă nu cu judo, sport național pe acele meleaguri? Și aici, în acest sport tradițional nipon, a venit și prima medalie românească: „argintul" obținut de medaliatul mondial, olimpic și european **Mihai Cioc** (+95 kg). Medalie căreia avea să i se alăture în zilele următoare altele, obținute nu numai pe tatami, ci și în piscina de înot **(Carmen Bunaciu**, cu „aurul" și „bronzul" la 100 și, respectiv, 200 m spate, ajungea deținătoarea unui palmares greu de egalat: laureată la 4 ediții consecutive ale J.M.U., cu 10 medalii în 6 ani!), în sala de gimnastică **(Ecaterina Szabo**, lidera echipei României, fiind și recordmana întrecerilor de la Kobe prin cele 6 medalii cucerite), pe terenurile de tenis (cu **Florin Segărceanu** protagonist a trei finale: dublu mixt — alături de **Daniela Moise**, încununată cu „aur", simplu și dublu masculin), pe pistele atletice (heptatlonista **Liliana Năstase** — „argint", cu 6318 p, nou și valoros record național — a sărit la lungime 6,78 m., performanță cu care ar fi obținut un „argint" și la această probă!).

La această mare întrecere internațională (circa 5000 de participanți din peste 100 țări), **delegația României a obținut 21 de medalii** (5 aur, 10 argint și 6 bronz), succes prefațat la sfîrșitul lui iunie, la **Frankfurt pe Main**, de echipa de handbal a țării noastre, pentru a 5-a oară consecutiv campioană mondială universitară, învingătoare în finală (23—20) în fața campioanei lumii, reprezentativa U.R.S.S.

Voinicii noștri

Abia se încheiase Universiada, ecourile sale nu se stinseseră încă, și la București, pe ringul instalat la **Patinoarul 23 August**, au început să se deruleze spectaculoasele secvențe ale unui palpitant serial, Campionatele mondiale de box pentru tineret. Debutul reprezentanților noștri a fost promițător, tinerii boxeri reaprinzînd speranțele iubitorilor artei pugilatului din țara noastră în performanțele de excepție. Iată de ce în ziua finalei, căldura miilor de spectatori (6 000) și a spectacolului din ring ar fi putut topi și... gheața patinoarului. Iar **bilanțul — fără precedent — al boxului românesc la cea de a III-a ediție a C.M. de tineret** — 2 titluri de campion mondial **(Daniel Măeran**-pană, **Marcelică Tudoriu** — muscă), 2 medalii de argint **(Giani Gogol**-semiușoară, **Dumitru Beșliu**-mijlocie) și 3 de bronz **(Ion Pal** — ușoară, **Vasile Damian** — semigrea, **Iulian Drăghici** — supergrea), într-o concurență deosebită, cu asemenea reputate școli de box cum sînt cele din Cuba, S.U.A., Uniunea Sovietică, a răspuns pe deplin așteptărilor. Stă mărturie pentru aceasta nu numai rezultatele înscrise în palmaresul supremei competiții a tinerilor pugiliști, ci și acordarea premiului pentru cel mai tehnic boxer românului Daniel Măeran. Deci, scrima pugilistică se află acum în mîini bune!

...Ca și halterele, așa cum au arătat voinicii noștri în acest an. În iunie, la Campionatele mondiale și europene de juniori, cei cinci halterofili români prezenți la **Edinburgh** au cules **un frumos buchet de 20 de medalii** și nenumărate aplauze adresate fără nici o zgîrcenie de spectatorii scoțieni prezenți la întreceri. Și dacă prin numărul de medalii de aur, mica noastră delegație s-a situat pe locul II, tînărul halterofil român **Andrei Socaci**, triplu campion mondial și european la semimijlocie, a fost considerat de specialiști drept sportivul nr. 1 al competiției. Că această opțiune a fost pe deplin argumentată, Socaci avea s-o dovedească două luni mai tîrziu, în confruntarea cu toți marii ridicători de greutăți din lume, cînd pe podiumul sălii Skamarinken din localitatea suedeză **Södertälje**, juniorul nostru s-a dovedit a fi și cel mai bun ...senior la stilul smuls al categoriei sale (75 kg), cu cele 160 kg ridicate obținînd medalia de aur, căreia i s-au adăugat încă două de bronz (aruncat — 195 kg și total — 355 kg). La 18 ani, cînd obținea medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Los Angeles '84, Andrei Socaci era o frumoasă surpriză. În acest an, cu un „total" de 4 titluri mondiale, el s-a dovedit a fi, deși junior, o certitudine în marile rezultate. Iar pentru proxima ediție a Jocurilor Olimpice, din 1988, Andrei Socaci este o autentică speranță, un candidat la podiumul de premiere.

Cu toate pînzele sus!

Pe fețele bronzate de arșița soarelui se citea o mare satisfacție. Cu conștiința datoriei împlinite, reprezentanții canotajului românesc la Campionatele mondiale de juniori se întorseseră de la **Brandenburg** cu 3 medalii de aur (simplu — **Veronica Necula**; 4+1 rame — **Doina Ciucan,**

Daniela Silivaș

Herta Anițas, Viorica Ilinca, Zilia Ghinoiu, Alexandrina Stan; 4 fără cîrmaci — **Aurel Crăciun, Marin Curelea, George Dordea, Dănuț Dobre)** și 2 argint (8+1 fete și 2+1 băieți). La orizont, viitoarea „flotilă de aur", cu toate pînzele sus!

Atletismul și tenisul de masă juvenil s-au impus cu strălucire la „europenele" acestui an. La **Cottbus**, școala feminină românească de semifond și fond s-a dovedit imbatabilă, junioarele **Maria Pintea** — 800 m, **Ana Pădurean** — 1500 m și **Cleopatra Pălăcian** — 3000 m anunțîndu-se, prin titlurile continentale și performanțe, demne urmașe ale marilor atlete Maricica Puică, Doina Melinte, Fița Lovin. Iar la **Haga,** paletele mînuite cu talent și măiestrie de **Otilia Bădescu** (triplă campioană europeană la cadete) și coechipierele ei, **Emilia Ciosu** și **Maria Bogoslov**, n-au cedat întîietatea, urmate îndeaproape de cele ale băieților **(Călin Toma, Călin Creangă, Vasile Florea** și ceilalți), **aducînd de la C.E. de juniori și cadeți 12 medalii** (3 aur, 2 argint și 7 bronz) și multe speranțe pentru debutul tenisului de masă în programul J.O., din 1988.

Au mai fost și succesele luptătorilor, între „mondialele" de la **Colorado Springs** și „europenele" de la **Bologna** (cu „aurul" suceveanului **Ion Irimiciuc**, la 87 kg) și „floreta de argint" a brașovencei **Reka Lazar** la C.M. de tineret, de la **Arnhem,** au mai fost și altele care, adunate, ajung la **39 DE MEDALII CULESE DE EȘALONUL JUVENIL** (tineret, speranțe, juniori și cadeți) **ÎN ÎNTRECERILE MONDIALE ȘI 38 ÎN CELE CONTINENTALE.**

Sportul românesc are, după cum s-a văzut și în acest an, puternice resurse în marea performanță, bazate pe talentul și munca tinerilor performeri, pe capacitatea antrenorilor, pe tradiția stimulatoare a școlii diferitelor discipline.

Mircea COSTEA
Paul SLĂVESCU
Fotografii de Aurel D. NEAGU

PE PODIUMUL DE ONOARE AL ANULUI 1985

• Ștafeta generațiilor în topul performerilor • Atletismul, sport prioritar și în... ancheta Asociației Presei Sportive • Ponderea crescută a atleticii grele

Cine sînt, cine au fost cei mai buni dintre cei buni? O asemenea întrebare revine, printr-o frumoasă tradiție, spre cumpăna anilor. Și pretutindeni în lumea sportului se alcătuiesc în aceste momente tot felul de ierarhii care, fără a avea pretenția de a fi imuabile (doza de subiectivitate neputînd fi evitată), oferă plăcute teme de discuție la ceas de bilanț, evidențiind performerii — cei mai merituoși dintre ei — unui an întreg, bogat, cuprinzător.

Un top al performerilor români în 1985 cuprinde o seamă de nume binecunoscute în arenele lumii, unele — prezențe statornice și în aceste clasamente de sfîrșit de an, altele — inedite, cel puțin în asemenea ierarhii. O innoire logică: timpul nu stă în loc (mai cu seamă în domeniul nostru de referință — al performanței). Pentru mari campioni precum Ivan Patzaichin sau Ion Draica a sosit, deunăzi, clipa retragerii, alți sportivi afirmîndu-se plenar în marea arenă, ducînd mai departe prestigiul sportului românesc. Și astfel, în tradiționala anchetă a Asociației Presei Sportive de pe lîngă Consiliul ziariștilor, doar cuplul Elena Florea — Rodica Arba, Doina Melinte, Ecaterina Szabo, Maricica Puică — la feminin, Nicu Vlad, Corneliu Ion și Vasile Stîngă — la masculin apar a doua oară consecutiv în top. Așadar...

Fetele, în lupta pentru acest podium simbolic, au avut reprezentante din generații diferite, din ramuri diferite — șapte la număr între „primele zece" (cu atletismul prezent de trei ori, iar gimnastica în două rînduri). Departajarea e anevoioasă, fiecare are atuurile sale. Sînt izbînzi care confirmă, sînt victorii ce anunță noi stele. Și totuși... Vă mai amintiți? La Lake Casitas, în marea arenă olimpică, „miile de spectatori începuseră să învețe Imnul României!", asistînd la triumful, acesta-i cuvîntul!, unei noi flotile de aur din România. Între campioanele olimpice '84, **ELENA FLOREA** și **RODICA ARBA.** Pentru ca în vara lui '85, în Belgia, în rîndul campioanelor mondiale să se afle aceleași două românce, devenite, fără doar și poate, cele mai bune ramere ale lumii. După ce au urcat, încet dar sigur, impresionant de sigur, treaptă cu treaptă, cu acea tenacitate specifică tinerilor crescuți în școala aspră a muncii istovitoare, cu mii de kilometri, a apelor Snagovului. După doi ani de, practic, invincibilitate. Elena Florea e sportiva Stelei, iar Rodica Arba s-a legitimat, mai de curînd, la Dinamo. Spre a forma, împreună, o barcă de aur pentru România. Dacă ele, canotoarele, au atins consacrarea, **DANIELA SILIVAȘ** reprezintă cum nu se poate mai bine generația care vine. Foarte tînăra gimnastă din Deva este pilda vie a inepuizabilului izvor românesc de talente într-un sport care, după Nadia Comăneci, își scrie noi pagini de succese, cucerind milioane de oameni de pretutindeni. Daniela — cea mai bună din lume la, poate, cel mai dificil aparat, acea „punte a suspinelor", cum e de regulă numită, mai mult sau mai puțin plastic, bîrna. Și, pe lîngă titlul mondial la Montreal, un prețios argint cu echipa la aceeași mare competiție, plus un bronz european la sol. Un alt nume consacrat — **DOINA MELINTE.** Stea de primă mărime a semifondului internațional. Alergînd mereu mai repede, bătînd recorduri, adăugînd laurilor olimpici alte trofee, ca medalia de aur a europenelor de sală '85, la 1 500 m. Și băcăuanca este departe de a-și fi spus ultimul cuvînt, privind cu același optimism, deși nu la vîrsta Danielei, spre Mîine...

Popularitatea, valoarea gimnasticii primește o dovadă în plus printr-o a doua prezență în top: **ECATERINA SZABO,** campioana cu o strălucită carte de vizită. Menținîndu-se de o bună bucată de vreme în prim-planul unei discipline a grației (care grație din concurs ascunde, înmagazinează o teribilă cantitate de trudă la antrenamente, aproape inimaginabilă marelui public). Cati a fost o autentică eroină a Universiadei de la Kobe, prezentă la toate festivitățile de premiere a gimnasticii feminine în „Țara soarelui răsare", de două ori primind medaliile de aur, de patru ori argintul. Pentru ca în Canada să fie triplă medaliată cu argint, iar la europene a doua, la sărituri. Dar și o mare ghinionistă... Tirul nostru a avut o frumoasă, rodnică toamnă. La întrecerile trăgătorilor de pe bătrînul continent, în impresionanta salbă de trofee cucerite de reprezentanții României, s-au numărat și cele ale **SILVIEI KAPOSZTAY.** Într-un sport în care vîrsta mai „înaintată" nu înseamnă apropierea retragerii, ci mai degrabă echilibrul maturității, arădeanca la origine, stelista de azi, s-a dovedit cea mai bună specialistă a pistolului sport din Europa, extrem de valorosul său record mondial (594 p) contribuind decisiv și la succesul Echipei. Performanțe de răsunet, performanțe de vîrf într-o carieră care... continuă!

Sportul-sporturilor își are locul firesc în această ierarhie. Alături de Doina Melinte, mai sînt **CRISTIEANA COJOCARU** și **MARICICA PUICĂ.** Alte două reprezentante ale școlii românești de alergări pe distanțe medii și lungi (pe cînd și sprintul ?). Cristieana a cîștigat în maniera de adevărată campioană proba de 800 m la Jocurile Mondiale de atletism — o premieră în materie —, pentru ca după cîteva luni să urce pe podium și la Kobe, la Jocurile Mondiale Universitare, cucerind de două ori argintul, în probe, totuși, diferite, cum sînt 400 m garduri și 800 m. Maricica, propunîndu-și parcă în continuare să demonstreze că niciodată nu-i prea tîrziu pentru marile performanțe (cu... singura condiție să muncești ca ea, să poți renunța ca ea, să vrei ca ea), a luptat și în '85 cu limitele aparente, cu cronometrele, cu recordurile. A rămas aceeași vedetă autentică, locul 2 în Marele Premiu reprezentînd un argument, nu-i așa, puternic. Între aceste două atlete de înaltă valoare, ziariștii au văzut-o pe **DANA NUȚU.** Un elogiu adus sportului minții, inteligenței și perseverenței dovedite de români și pe eșichier, așa cum au arătat o seamă de rezultate de dată mai mult sau mai puțin recentă. Totodată, o binemeritată răsplată pentru ambițioasa timișoreancă, cea care ne-a conectat la tensiunea luptei pentru desemnarea candidatelor la titlul mondial, situîndu-se în final pe locul 3—5 la interzonal. Disciplină, de asemenea, cu tradiție, tenisul de masă este reprezentat de o valoroasă componentă a „noului val" în sportul nostru, de **OTILIA BĂDESCU,** tripla laureată a cadetelor Europei, cea care a prins în bogata salbă cucerită la competiția continentală medaliile din cel mai strălucitor metal, adjudecate de una singură sau prin efort comun. Otilia e o speranță, nu încape îndoială. După cum **CARMEN BUNACIU,** înotătoarea cu o carieră atît de întinsă în ani, înseamnă certitudinea, reliefată în 1985 de alte medalii ce s-au adăugat unui palmares unic în natația noastră — aur și bronz la Universiadă, la Kobe.

La băieți, situație asemănătoare. Cui să-i acorzi întîietate, între afirmări și confirmări la fel de spectaculoase? **NICU VLAD** a impresionat prin constanță. La nivel înalt! Într-o disciplină în care verbul a ridica se conjugă numai aparent monoton, mai bine însemnînd mereu mai mult, mai sus. Cîte tone ridicate la antrenamente i-au permis, oare, campionului și recordmanului olimpic să ajungă, în acest an, dublu campion european și vicecampion al lumii (a pierdut titlul la cîntar), protagonist al Cupei Mondiale? Dincolo de orice răspuns în cifre, rămîne forța și dăruirea, ambiția și valoarea acestui halterofil numit Nicu Vlad... Despre frumoasă toamnă a tirului am vorbit deja. Și o vom face iarăși, chiar în două rînduri. Acum, e locul lui **CORNELIU ION.** Carieră strălucită, cu tot ce-și poate dori un mare sportiv, completată în '85 printr-un nou titlu european la pistol viteză și un argint cu echipa. Păstrîndu-și nervii de oțel, acest sportiv exemplar (și cît de multe au ce învăța de la el cei care abia bat la poarta performanței!) continuă la înalt nivel la o vîrstă cînd alții au început să depene amintiri din marile întreceri. Mai tînăr decît Corneliu Ion, aflat la vîrsta optimă a performanței, luptătorul **ȘTEFAN NEGRIȘAN** vine la ceas de bilanț cu fruntea sus, cu căutătura dreaptă a oamenilor acestei discipline ce a făcut, și ea, „școală" în România, apreciată, respectată în lume. Dacă la campionatele continentale s-a mulțumit „doar" cu argintul, atletul de la 68 kg a dat tot ce poate, a arătat tot ce poate la mondiale, intrînd în posesia titlului suprem. Tot în frunte, schimbînd doar... culoarea medaliilor la marile întreceri ale anului, **ȘTEFAN RUSU.** Acest nume obișnuit din palmaresul marilor competiții ale luptelor greco-romane și al... ierarhiilor de sfîrșit de an a fost prezent și de data aceasta în rîndul laureaților. Aur la europene — pentru a cincea oară (cîți sportivi se pot lăuda cu asemenea ispravă ?!), argint la C.M. Jos pălăria, exclamă pînă și Ion Draica... Între cei doi luptători, ancheta ziariștilor l-a plasat, în imediata apropiere a „podiumului", pe un alt reprezentant al atleticii grele, pe **ANDREI SOCACI.** Ne sînt încă proaspete în memorie clipele în care cel ce avea să fie desemnat sportivul numărul 1 al clubului bucureștean Olimpia pe 1985 se întorcea în țară cu aurul mondialelor de haltere, făcînd un popas, de la Otopeni, și în redacția noastră, purtîndu-și semeț trofeul, să-l vedem, să ne convingem. Și... ne-am convins!

Dacă **MARICEL VOINEA** apare în top, de bună seamă că e, în primul rînd, meritul lui, al unui jucător complet, creator al efectului artistic dar și realizator redutabil. În același timp, alegerea sa se datorează — fenomen firesc într-un sport colectiv — ascensiunii echipei sale de club, H. C. Minaur, pînă în vîrful piramidei Cupei I.H.F., sau a reprezentativei universitare, cîștigătoarea C.M.U. Reciproca e valabilă: contribuția lui Maricel la ambele performanțe a fost însemnată. Din nou, în ancheta noastră, tirul! Grație, acum, lui **LIVIU STAN,** pentru care 1985 a reprezentat momentul de vîrf al carierei actuale. În Iugoslavia, la C.E., Liviu a urcat de două ori pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, la individual și echipe — pistol liber, în cazul din urmă acest sportiv foarte muncitor, modest, serios aducîndu-și din plin contribuția la stabilirea unui nou record mondial pentru... anul 2000! În ce-l privește pe **DUMITRU NEGOIȚĂ,** intrarea lui în top nu poate fi decît un prilej de satisfacție pentru toți atleții, eclipsați de regulă de reușitele fetelor. Promisiunea lui onorată — medalie de aur la Universiadă —, zborul mereu mai departe al suliței sale, ca și gîndul la viitor au contribuit, desigur, în această alegere. Sport mai tînăr la noi, judo a făcut, în timp scurt, pași siguri spre afirmare, care nu puteau trece neobservați de cronicari. În 1985, **ILIE ȘERBAN** s-a aflat în prim-plan, ducînd mai departe o simbolică ștafetă a generațiilor. Campionul european al categoriei semiușoare a fost și la Kobe medaliat, cu bronz, impunîndu-se, promițînd pe mai departe: e atît de tînăr, în pas cu tinerețea și ambițiile judoului românesc... Lista e completată de doi reprezentanți ai jocurilor. Situarea pe aceeași treaptă a lui **VASILE STÎNGĂ,** marele handbalist, și **GHEORGHE HAGI,** marele talent fotbalistic, sugerează, între altele, dorința tuturor iubitorilor de sport ca și cel mai îndrăgit dintre jocuri să devină tot mai competitiv, atingînd nu peste multă vreme o cotă valorică apropiată aceleia a școlii românești de handbal.

★

Cu riscul de a ne repeta, să subliniem, în final, că această ierarhie ar putea cuprinde și alți performeri, protagoniști ai anului sportiv care se încheie, după cum o seamă de echipe (să amintim, spre pildă, de H. C. Minaur Baia Mare la handbal, de reprezentativa feminină de gimnastică, de Steaua București la fotbal, Dinamo București la polo, selecționatele de pistol sport sau liber ale țării ș.a.m.d.) reprezintă performere demne de un top pe 1985. Tuturor sportivilor noștri de frunte, incluși sau nu în prezenta anchetă, le adresăm, în egală măsură, urarea de tradiție **„LA MULȚI ANI !"**, ani de noi și frumoase împliniri pentru sportul românesc, pentru țară și toți oamenii ei!

Geo RAEȚCHI